

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>sędzia Piotr Witkowski</i>
Protokolant:	<i>Marta Majewska-Wronowska</i>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2022r. w Suwałkach

sprawy **K. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 26 kwietnia 2021 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 26.04.2021r. odmówił K. W. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 291 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Natomiast prawo do renty nie zostało przyznane K. W., ponieważ komisja lekarska orzeczeniem z dnia 15.01.2021r. nie uznała go za niezdolnego do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji K. W. domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych w celu ustalenia jego aktualnego stanu zdrowia, występujących schorzeń, w szczególności w odniesieniu do jego niezdolności do pracy. Podniósł, iż od 2008r. miał ustaloną niezdolność do pracy, co wynika z decyzji z dnia 7.08.2008r., z dnia 11,12.2008r., z dnia 10.04.2009r., z dnia 24.03.2011r., oraz wyroku Sądu z 2017r. w sprawie III U 221/16, a następnie ponownie decyzji ZUS w dniu 7.01.2019r. Na mocy tej ostatniej decyzji miał ustaloną częściową niezdolność do pracy do dnia 31.01.2021

r. Jego zdaniem jego częściowa niezdolność do pracy trwa nadal. Od 1994r. wykonuje zawód kierowcy samochodu ciężarowego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług transportowych. Praca kierowcy jest w zasadzie jedyną umiejętnością zawodową jaką posiada, pomimo iż formalnie ma wykształcenie średnie i z zawodu jest technikiem ekonomistą o specjalności rachunkowość rolna. Wykształcenie zdobył ponad 27 lat temu i wykonując zawód kierowcy od 27 lat może stwierdzić, iż nie posiada żadnych umiejętności wynikających z wiedzy jaką uzyskał w szkole średniej.

Przytaczając treść art. 57 i 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazał, iż z brzmienia art. 12 ustawy wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z piśmiennictwa prawniczego wynika, że częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiejkolwiek pracy, lecz „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Pojęcie pracy zgodnej z poziomem „posiadanych kwalifikacji” wymaga przy tym uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych, czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami, jak również kwalifikacji rzeczywistych, czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego.

Wskazując na powyższe wywodził, iż z pewnością jest co najmniej częściowo niezdolny do wykonywania pracy kierowcy jaką obecnie wykonuje. Jest to ciężka praca, wykonywana często w godzinach nocnych, w niesprzyjających warunkach atmosferycznych, przez wiele godzin, w tej samej pozycji. Przynajmniej raz w tygodniu ma długą trasę wożąc towar za granicę i schorzenia, które posiada bardzo utrudniają mu wykonywanie tych obowiązków. Od 13 lat ZUS i Sąd uznawały jego częściową niezdolność do pracy i dlatego niezrozumiała jest dla niego zaskarżona decyzja ZUS, ponieważ charakter wykonywanej pracy od 2008r. się nie zmienił, a jego stan zdrowia ulega stale pogarszaniu się. O pogorszeniu stanu zdrowia świadczy choćby dokumentacja lekarska znajdująca się w aktach ZUS oraz dokumentacja, którą załączył do odwołania. Stale korzysta z pomocy lekarzy kilku specjalności, uczęszcza do kilku poradni specjalistycznych, a charakter jego schorzeń prowadzi raczej do postępującej utraty zdrowia i możliwości wykonywania pracy niż do wyzdrowienia i polepszenia zdolności do pracy.

Dolegliwości chorobowe utrudniają mu wykonywanie pracy, gdyż zgodnie z zaleceniami musi cztery razy dziennie wstrzykiwać insulinę, kilka razy dziennie przyjmować leki doustne (około 14 tabletek dziennie), mierzyć glikemię, spożywać posiłki o określonych porach, robić więcej przerw na odpoczynek z uwagi na to, że szybciej się męczy. Nie widzi również możliwości przekwalifikowania się na inną pracę zgodnie z posiadanymi umiejętnościami, ponieważ praca kierowcy to jedyna umiejętność jaką posiada. Jego firma, którą prowadzi z bratem, ma ugruntowaną pozycję na rynku, posiada stałe i długoletnie zlecenia, które pozwalają im utrzymać się na rynku transportowym. Jego główną chorobą jest cukrzyca typu 2. Choruje co najmniej od 2004r., występują już powikłania w postaci chociażby nefropatii cukrzycowej niewydolności nerek II stopnia. Natomiast problemy kardiologiczne ma od 1995r. Wieloletnie długotrwałe przyjmowanie środków farmakologicznych spowodowało u niego upośledzenie odporności organizmu, skutkiem czego są problemy gastrologiczne (przepuklina rozworu przełykowego przepony, refluks przełykowy), częste infekcje górnych i dolnych dróg oddechowych, uciążliwe alergie. Od czasu ostatniego przyznania prawa do renty kontynuował leczenie w poradniach

diabetologicznej, kardiologicznej, gastroenterologicznej, okulistycznej, neurologicznej, na co przedstawił stosowne zaświadczenia. Ponadto w 2021 r. korzystał z poradni chirurgicznej w związku ze złamaniem palca stopy, a także przeszedł rezonans głowy z dnia 28.04.2021 r., wykonany na zlecenie lekarza neurologa, który potwierdził występującą w prawym kącie mostowo-mózdkowym zmianę, którą w ostatnich dniach konsultował z neurologiem i neurochirurgiem. Posiada również stopień niepełnosprawności wydany w orzeczeniu o niepełnosprawności z dnia 07.01.2021r. przez Powiatowy Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, że na podstawie decyzji z dnia 22.01.2019 r. odwołującemu się przysługiwało prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.01.2019r. do 31.01.2021r. W dniu 04.12.2020r. odwołujący się złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 30.12.2020r. ustalono, iż nie jest on niezdolny do pracy. Odwołujący się złożył sprzeciwu do komisji lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 15.01.2021 r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy. Ponadto w niniejszej sprawie miało miejsce przedłużenie prawa do renty o 3 miesiące w związku z art. 15zc ustawy z dnia 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 ze zm.). Odwołującemu się przysługiwało prawo do renty do 31.01.2021 r., wypłata renty została przedłużona do 30.04.2021 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego nie można uznać było.

Odwołujący się nie jest bowiem nadal niezdolny do pracy. Tak mianowicie wynika z dwóch opinii biegłych sądowych lekarzy, które Sąd uzyskał w toku niniejszego postępowania.

Pierwszą opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H., kardiologii – J. H., neurologii – dr n. med. R. Z. i diabetologii – dr n. med. E. P.. Biegli lekarze sądowi po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie rozpoznali u odwołującego się: cukrzycę t. 2., nefropatię cukrzycową, stłuszczenie wątroby, nadciśnienie tętnicze, hiperlipidemię, otyłość, chorobę refluksową przełyku, przepuklinę rozworu przełykowego przepony, nadwzroczność obu oczu i ostrogi kości piętowej lewej. Zaopiniowali, iż rozpoznane schorzenia, ich przebieg i stopień zaawansowania nie powodują u odwołującego się niezdolności do pracy zarobkowej. Wskazali, iż w dniu 30.12.2020r. decyzją lekarza orzecznika odwołujący się został uznany za osobę zdolną do pracy, a w badaniu przedmiotowym poza otyłością lekarz orzecznik Zakładu nie stwierdził jakichkolwiek odchyleń od normy. Biegli sądowi zgodzili się z orzeczeniem lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej ZUS, iż aktualnie brak jest podstaw do dalszego uznania odwołującego się za osobę długotrwale niezdolną do pracy zarobkowej. Wieloletni wywiad cukrzyca nie spowodował wtórnych zmian narządowych, nerki odwołującego się są wydolne, bez istotnych zmian w badaniu okulistycznym, bez przerostu mięśnia sercowego przy prawidłowej frakcji wyrzutowej lewej komory. Brak jest jakichkolwiek odchyleń w zakresie badania przedmiotowego poza otyłością (30.12.2020r.).

W wyniku zastrzeżeń odwołującego się Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy – D. S., która na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej rozpoznała u odwołującego się: ukrytą t.2 leczoną metodą intensywnej insulinoterapii, lekami doustnymi, nefropatię cukrzycową, nadciśnienie tętnicze, stłuszczenie wątroby, przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka, przepuklinę rozworu przełykowego przepony, refluks żołądkowo – przełykowy,

polip pęcherzyka żółciowego, dyskopatię C3-C6 z zespołem bólowym szyjno – kręgowym, przewlekłe bóle stawów, ostrogi kości piętowych, przebyte złamanie kciuka prawego i palca V stopy lewej, bóle głowy, nadwzroczność obu oczu i otyłość. Też zaopiniowała, iż rozpoznane schorzenia i stopień ich zaawansowania nie powodują u odwołującego się aktualnie niezdolności do pracy. Biegła wskazała, iż wnioskodawca ma 48 lat, wykształcenie średnie, technik ekonomista, prowadzi działalność gospodarczą, firmę transportową - jako współwłaściciel, kierowca ciężarówki, z wieloletnim wywiadem nadciśnienia tętniczego i cukrzycy t.2. W latach 2004r., 2007r., 2008r. był wielokrotnie hospitalizowany z rozpoznaniem cukrzycy t.2, nadciśnienia tętniczego, otyłości, nefropatii cukrzycowej w st. II niewydolności nerek. W 2011r. leczony był w Szpitalu z powodu niewyrównanej cukrzycy. W 2016r. kolejny pobyt w Oddziale z rozpoznaniem cukrzycy insulinozależnej bez powikłań. Ostatnio przebywał w Klinice (...) w (...) w B. we wrześniu 2020r. w celu optymalizacji leczenia cukrzycy. Odwołujący się pozostaje pod opieką Poradni Lekarza Rodzinnego i ma zdiagnozowaną chorobę wieńcową 1/11° wg CCS. Biegła podzieliła jednak ustalenia i wnioski biegłych lekarzy sądowych z dziedziny kardiologii, neurologii, diabetologii, chorób wewnętrznych i gastroenterologii i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, iż nie stwierdza się aktualnie u odwołującego się niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Odwołujący jest zdolny do pracy z ograniczeniem do ciężkiej pracy fizycznej, zmianowej, nocnej, przy maszynach w ruchu, w warunkach jak dla osób z orzeczoną lekkim stopniem niepełnosprawności (od 01.05.2016r. do 31.01.2023r.), zdolny do pracy na otwartym rynku pracy.

Sąd tymczasem podzielił opinie biegłych sądowych, gdyż zostały sporządzone przez lekarzy o specjalności w leczeniu chorób, na które cierpi odwołujący się i są jednoznaczne w swojej wymowie. Jak zaś wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06, w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 i z 24.02.2010r. II UK 191/09. Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Biegli wydający opinie w sprawie uwzględnili aktualny natomiast stan zdrowia odwołującego się i przekonywująco wywiedli, iż stopień naruszenia sprawności jego organizmu nie uzasadnia aktualnie orzeczenia dalszej okresowej niezdolności do pracy. Opinie sporządzone przez biegłych o specjalności odpowiednich do rozpoznanych u odwołującego się schorzeń, nie zawierają braków i zostały sporządzone rzetelnie, ze znajomością rozpatrywanych kwestii.

W obliczu jednoznacznych opinii biegłych Sąd nie widział potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego i przeprowadzania kolejnego dowodu z opinii biegłych bądź opinii uzupełniającej biegłych, gdyż wszystkie istotne w sprawie okoliczności zostały w należyty sposób wyjaśnione. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003r., sygn. V CKN 1622/00, LEX 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16.09.2009r., sygn. I UK 102/09, LEX 537027 i z dnia 15.02.1974r., sygn. II CR 817/73, LEX 7404.

Odwołujący się wniósł w zastrzeżeniach do pierwszych biegłych z zakresu chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H., kardiologii – J. H., neurologii – dr n. med. R. Z. i diabetologii – dr n. med. E. P. o jej uzupełnienie poprzez wypowiedzenie się do zgłoszonych zastrzeżeń oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego okulisty. Sąd jednak dopuścił dowód, z uwagi wielość schorzeń i okoliczności związane z wykonywaną przez odwołującego się pracą, dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy. Do opinii jednak biegłej z zakresu medycyny pracy odwołujący się już zastrzeżeń nie zgłosił. Nie stawiał się też na rozprawę. Nie było więc potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego okulisty i opinii uzupełniającej pierwszych biegłych. Na potrzebę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego okulisty nie wskazali w swoich opiniach ani biegli z zakresu chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H., kardiologii – J. H., neurologii – dr n. med. R. Z. i diabetologii – dr n. med. E. P., ani biegła z zakresu medycyny pracy D. S.. Gdyby przecież zachodziła taka konieczność opinii biegłego okulisty na pewno to uczyniliby. Biegła D. S. zwróciła wszakże uwagę na schorzenia oczu. Natomiast biegli z zakresu chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H., kardiologii – J. H., neurologii – dr n. med. R. Z. i diabetologii – dr n. med. E. P. mają stopień doktora nauk medycznych i stąd ich opinia tym bardziej jest miarodajna dla oceny możliwości wykonywania pracy przez odwołującego się, gdyż trudno negować ich kompetencje.

Mając więc powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie.

Mt/pw